

at den højtærede Finansminister i Stedet for at rette en Fejl, som jeg erkender fuldt ud var til Stede, gaar hen og indfører en ny Fejl, som kunde have været undgaaet. Altsaa, nu taler jeg om de rene Værdier og om Noteringen i de paagældende Dage. Husk paa, at Spørgsmaalet er om Afslutningen af Statsregnskabet den 31. Marts 1924. Spørgsmaalet er ikke om, hvad de paagældende Papirer er værd i Dag, for det kunde de ikke opføres til da, men Spørgsmaalet er om deres Værdi den 31. Marts 1924, og jeg kan skaffe positiv Oplysning om, at disse Papirer handledes i Tiden deromkring til ca. 20 pCt., hvilket altsaa vil sige, at dette Aktiv skulde have været opført til saadant noget som 8 Mill. Kr. Men, som sagt, hele Spørgsmaalet kan omdisputeres, men man kan ikke vilkaarligt nedskrive det ene Papir uden at gøre noget tilsvarende for de andres Vedkommende, og man kan ikke vilkaarligt sætte en Værdi, naar de paagældende Papirer faktisk i de Dage, da Statsregnskabet afsluttedes, handledes til en anden Værdi, en Værdi, som Finansministeren let kunde have faaet oplyst.

Finansministeren (Bramsnæs): Maa jeg først gøre den almindelige Bemærkning, at de udenlandske Obligationers Værdi har jeg ikke rørt ved af den Grund, at der var økonomisk Interesse i ikke at gøre det. Det vilde neppe være klogt, naar man har udenlandske Tilgodehavender, paa Forhaand at udtrykke, at man ikke anser dem for at have nogen Værdi. Det er et Standpunkt, jeg i øvrigt har faaet godkendt i Finansudvalget, hvor jeg nærmere har gjort Rede for hele dette Forhold. Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen er altsaa klar over, at der burde foretages nogen Afskrivning paa disse 40 Millioner, medens det ærede Medlem Hr. Rudfeld mener, at de stadig er flunkende Guld kroner. Det ærede Medlem Hr. Rudfeld har en svimlende Tro paa, at disse 40 Mill. Kr. stadig skulde opføres i Statsregnskabet som 40 Millioner rigtige Kroner, og at dem var der ingen, der maatte røre ved. Derfor var det tormentlig ogsaa, at den tidligere Finansminister aldrig havde rørt dem. Jeg havde nu nærmest Indtryk af, at det var for at pynte paa Kassebeholdningen, for at give det Udseende af, at der fandtes nogle Penge i Kassen, der aldeles ikke eksisterede. Men det ærede Medlem Hr. Rudfeld mener altsaa, at det var, fordi det ærede Medlem Hr. N. Neergaard følte sig bundet af Regler, som det ærede Medlem ikke havde noget Ønske

om at ændre. Jeg vil sige, at jeg fandt det ganske urimeligt at optage disse Poster til en Værdi, som de ikke havde, og saa satte jeg dem ned til den Værdi, som jeg troede, de havde. Jeg tror endda, at Resultatet vil blive, at jeg kommer til at fortryde, at jeg ikke ogsaa skrev dem den sidste Krone ned.

Røde: Jeg kan give min Tilslutning til den sidste Bemærkning af den højtærede Minister, idet jeg allerede paa et tidligere Tidspunkt har udtalt, at han havde vurderet Aktierne 1 Kr. for højt. Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen vil nu ud fra sit Kendskab til, hvad der forelaa paa et tidligere Tidspunkt, mene, at man skulde tage Hensyn til den Kurs paa 20, hvori de gamle Landmandsbankaktier da handledes. Naar disse handledes til en Kurs af 20, naar forstandige Mennesker gjorde sig fri for dem, og uforstandige Mennesker købte dem til en Kurs af 20, skyldtes det bl. a. den Omstændighed, at man her paa Rigsdagen under det foregaaende Ministerium nægtede at gøre det, som man burde have gjort, nemlig erkende, hvorledes Forholdet virkelig var, at disse Penge var tabt. Thi med et Indblik i det Regnskab, der var offentliggjort fra Landmandsbankens Side, i hvilket det udtrykkelig erklæredes, at der var en 50—60 Millioner, der kun var optaget med Reservation, kunde Offentligheden fuldt ud vide, at disse Penge var tabt, og at Præferenceaktierne ikke var en Øre værd.

Rudfeld: Det er altid en Indrømmelse, naar den højtærede Minister siger, at han ikke har nedskrevet de udenlandske Fordringer for ikke at skade økonomiske Interesser. Med andre Ord, naar det gælder nogle for alle evident værdiløse russiske Obligationer, skader det ikke økonomiske Interesser at lade Regelen blive staaende; men naar det drejer sig om hjemlige Forhold, overfor Landmandsbanken, saa skader det ikke nogen som helst økonomisk Interesse, at den højtærede Minister anvender en Afskrivning, der er fuldstændig hen i Vejret! Man kan drøfte to Ting: hvorvidt den foretagne Afskrivning er berettiget, og hvorvidt den er for stor eller for lille. Nationalbanken har nu vurderet sin Beholdning til 50 pCt., og dette er godkendt af den højtærede Erhvervsminister som Bankkommissær. Jeg ved da ikke, efter hvilken Regel den højtærede Finansminister mener, at Statens Beholdning kun er 1 Kr. værd, naar den højtærede Erhvervsminister som Bankkommissær mener, at